

... alebo o kresťanoch a ľudoch spravodlivých.

BOŽIE SLOVO:

(Mk 10,17-21)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Marka: *Keď sa vydával na cestu, ktosi k nemu pribehol, kľakol si pred ním a pýtal sa ho: "Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?" Ježiš mu povedal: "Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, jedine Boh. Poznáš prikázania: Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Nebudeš podvádzat! Cti svojho otca i matku!" Ale on mu povedal: "Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti." Ježiš naňho pozrel s láskou a povedal mu: "Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!" Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 30, 31, 36, 40, 44, 45, 50, 52, atď.)

Ako? Ako sme dopadli pri našej minulej rekapitulácii? Kiež by sme mohli všetci povedať spolu s Pavlom, že „čo do spravodlivosti, ktorá je v zákone, žil som bezúhonne.“ A nakoniec, prečo nie? Malo by to byť predsa úplne normálne a samozrejme!

Ježiš hovorí: „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! ¹⁰ Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske“ (Jn 15,9-10). Ak sme teda v minulej katechézke dospeli k záveru, že naozaj a vo všetkom, aj po hlbokom skúmaní a bez toho, aby sme si museli niečo ospravedlňovať či nad niečím privierať oči, toto všetko „zachovávame od svojej mladosti“ – môžeme si spokojne odľúknuť? Sme teda už dobrí kresťania? Môžeme už spokojne očakávať spásu, večnú blaženosť, keď príde čas opustiť tento svet? Splnili sme Ježišovu požiadavku, že ak Ho milujeme, budeme zachovávať prikázania a On nás vzkriesi v Posledný Deň k Životu?

Je mi to ľúto, ak Vás teraz zarmútím – ako Ježiš onoho mladíka v dnešnom úryvku Písma – ale nie. Vôbec nie. Ani v najmenšom!

V prvom rade, Ježiš nehovorí o „prikázaniach“, ale o „svojich prikázaniach“. Nemyslí teda ani náhodou na Desatoro. Ktoré sú to – Ježišove prikázania? Ak sa pozrieme do Evanjelia, našli by sme nejaké „sady prikázaní“, ktoré Ježiš vyučoval zástupy a aj učeníkov: Byť milosrdný ako Otec. Milovať dokonca aj svojich nepriateľov – skutočne milovať, takže „ak tá niekto udrie po pravom líci, nadstav mu aj druhé.“ ⁴⁰ Tomu, kto sa chce s tebou súdiť a vziať ti šaty, nechaj aj plášť. ⁴¹ A keď tá bude niekto nútiť, aby si s ním išiel jednu míľu, chod' s ním dve“ (Mt 5,39-41). Modliť sa a postiť v skrytosti a netúžiť po sláve a uznaní iných. Stať sa služobníkom všetkých. Nie sť križ s Ježišom. Znášať s Ním nenávisť sveta a zanechať svoj život pre Evanjelium. Krmiť hladných, odievať nahých, ujímať sa jednoducho každého človeka núdzi. Vydávať vždy a všade svedectvo o Kristovi a ohlasovať vždy a všade Jeho Evanjelium. No, ako nám to znie? Spadol nám kústik ten náš „kresťanský hrebienok“? Stále si myslíme, že sme dobrí a spravodliví kresťania? Ale je to ešte viac!

Ježiš totiž hovorí, možno sme si to všimli: „Ak budete zachovávať moje prikázania, ... ako ja zachovávam prikázania svojho Otca...“ Otec dal Ježišovi nejakú „sadu prikázaní“, ktorú mal Ježiš dodržiavať? Veru nie. Otec zveril Ježišovi poslanie. Konkrétne a jedinečné poslanie, o ktorom Ježiš hovorí: „Pod'me inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na to som prišiel“ (Mk 1,38) a Petrovi v onú noc vlkov v Getsemanoch: „Schovaj meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!“ (Jn 18,11). Ježiš je v Otcovi a Otec v ňom. Ježišovým pokrmom je Otcova vôľa. Ona je tým prikázanim, ktoré má Ježiš od Otca. Robí to, čo Jemu konkrétne Otec ukázal a čím Jeho konkrétne Otec poveril. A teraz hovorí to isté nám: Nie nejaká sada evanjeliových prikázaní, nejaký nový, náročnejší zákon, ktorý by sme mali dodržiavať. Nič z toho. Ježišove prikázania – to je tá jedinečná úloha, jedinečné poslanie, ktoré má Ježiš pre každého jedného z nás, pre každého iné a odlišné. Preto onomu mladíkovi z dnešného úryvku Evanjelia nepodáva nejaký zoznam pravidiel, ale hovorí mu: Pod' za mnou! Opusť svoj majetok a pod' za mnou! Kresťan je človek, ktorý je v Kristovi tak, ako On vo svojom Otcovi. Je priateľom Krista tak, ako je Kristus synom Otca. Nasleduje Krista tak, ako Kristus nasleduje svojho Otca. Počúva Ho ako svojho skutočného pána a učiteľa a majstra. Je Mu osobne oddaný. A prijíma od Neho svoju jedinečnú úlohu, ako vysvetľuje Pavol, že „On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, ¹² aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela“ (Ef 4,11-12) – každý svojim jedinečným spôsobom, tak ako to robil inak Pavol, inak Peter, inak Apollo, inak Barnabáš, inak Matúš, inak Priska a Akvila atď. Preto Pavol hovorí, že „všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi“ (Rim 8,14) a dodáva, že Ježiš „zrušil zákon prikázaní, spočívajúci v nariadeniach“ (Ef 2,15) a „ak vás vedie Duch, nie ste pod zákonom“ (Gal 5,18), pretože „nás urobil súcich za služobníkov Novej zmluvy, a nie litery, ale Duchu; lebo litera zabíja, kým Duch oživuje“ (2 Kor 3,6). Dá sa to povedať ešte nejak jasnejšie?

Kresťanstvo teda začína, keď sa z ľudí, ktorí si žijú sami pre seba a sami podľa seba a sledujú svoje vlastné ciele, túžby a zámery – ale ako dobrí a slušní ľudia pri tom dodržiavajú prikázania Desatora, ako sme ich spoznávali a sú teda „čo do Zákona bezúhonní“, dobrí, zbožní, čestní a spravodliví – keď teda títo ľudia začínajú a poslúchnu volanie Krista „Pod' za mnou!“ (Mt 8,22) a rozhodnú sa nasledovať Krista osobne, slúžiť Kristovi osobne, byť Jeho druhmi, priateľmi, bratmi v Jeho Diele. Kresťanstvo nie je zákon, ktorý sa dodržiava. Je to Osoba Krista, ktorého milujeme a nasledujeme.

UVAŽUJEME:

Aký je teda zmysel Zákona? Apoštol Pavol vysvetľuje, že „Zákon [bol] naším vychovávateľom pre Krista“ (Gal 3,24). Katechizmus to potvrdzuje lakonickým „Starý zákon pripravuje Nový a ten je splnením Starého“ (KKC 140).

Funguje to tak aj v bežnom živote. Štát, keď vypisuje výberové konanie, určí, aké vlastnosti musia firmy splniť. Ale tým, že ich splnia, ešte objednávku nedostali! Môžu ale o ňu súťažiť. Podobne keď firma hľadá zamestnancov, tiež vypíše, aké vlastnosti, vzdelanie, prax a zručnosti musia mať. Ak ich niekto má, neznamená to, že už je zamestnancom firmy. Môže sa ale o miesto u nej uchádzať. Podobne to hovorí aj Ježiš mladíkovi v dnešnom úryvku: Dodržiavaš všetky prikázania? Si dostatočne kvalifikovaný na to, aby si sa mohol uchádzať o miesto môjho učeníka? Si pripravený na kresťanstvo? Mladík prikývne – ale to neznamená, že tým učeníkom už je! Vôbec nie! Ani náhodou mu Ježiš nehovorí: V poriadku, synku, to je super, vráť sa domov, pokračuj v tom, čo žiješ a keď zomrieš, veru, istotne budeš žiť večný život v Nebi!

Ak firma vyhrá výberové konanie a štát je zverí objednávku, musí začať podľa toho konať: Čo potrebujeme? Čo musíme nakúpiť? Koho najat? Aby sme splnili, za čo sme dostali zaplatené? Podobne človek, ktorý prejde výberovým konaním firmy, stane sa jej zamestnancom – a teraz musí začať konať konkrétnu prácu na konkrétnej pozícii a tým konkrétnym spôsobom, ktorý mu firma určila. Nikto ho veru nebude platiť za to, že sedí doma, venuje sa svojim veciam, ale splňa všetky podmienky, vyžadované v konkurze! Rovnako Ježiš. Zachovávanie zákona nestačí. Chceš odmenu Kráľovstva? Chceš byť s Kristom oslávený, kraľovať s Ním, na Jeho tróne? Tak najprv nasleduj Krista! Spreádzaj Krista! Pracuj pre Krista! Tam, tak a takým spôsobom, akým práve tebe konkrétne určí! „Urobte všetko, čo vám povie“ (Jn 2,5), našepkáva Mária. Namáhaj sa s Kristom! Bojuj s Kristom! Trp s Kristom! Osvedči sa s Kristom! Zvíťaz s Kristom! „Ak budeš takto slúžiť Bohu, dostaneš aj ty odmenu“ (Tob 4,14).

OTÁZKY:

Prvým obrátením nazývame v kresťanstve rozhodnutie začať žiť podľa Zákona ako spravodlivý človek. Druhým obrátením to, ktorým začína kresťanstvo: rozhodnutie takto nasledovať Krista. Po ktorom obrátení si Ty? Si už kresťan?